

IV.

ZGODOVINA

DUPLJANSKE FARE.

—*—

Spisal

IVAN VRHOVNIK,

kapelan.

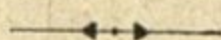
V LJUBLJANI.

Natisnila Klein in Kovač (Eger).

1885.

KAZALO

k zgodovini Dupljanske fare.

Poglavje	Stran
I. Topografični in statistični opis	125
II. Ob ustanovljeni in usodi fare	130
III. Cerkvi	137
IV. Duhovniki	143
V. Šola	146
VI. Odlični Dupljanci	146

KARAO

in accordance with the law

- I. Introduction
- II. The organization of the work
- III. The results of the work
- IV. The conclusions
- V. The appendix
- VI. The bibliography

I.

Topografični in statistični opis.

 b Celovški cesti sredi med Tržičem in Kranjem se razgrinja fara Dupljanska. Dolga ni čez pol ure, široka ne čez jedno četrto. Na dveh plateh jo obrobujeta naravni meji: Bistrica na zapadu proti Podbrezjam, Vojvodin boršt na severu proti Križem; južni mejaš je Naklo. Lepa ravninica je to. Vzvišen svet je v Nâcovicah in v Vojvodinem borštu. Ta se pri Strohinji, na meji Nakelske fare, zavije na sever. Čedalje višji so mu obronki. Pri Spodnjih Dupljah (v Voglu) krene na zapad. Holmom, nad imenovano vasjo pravijo: na Šetnji — nekdanje grajsko sprehajališče, v Koku in na Špici. Od todi se zasučé Vojvodin boršt na severozapad (v Domageji, pod Rebrijo). Prestopivši ozko dolinico nad Gorenjimi Dupljami se požene do največje višave v Dupljanski fari, in to je Arhovo Gradišče. Tu se nahajajo z mahom in z lesom pokriti ostanki starodavnega zidovja. Vse okolnosti nas živo spominjajo na Gradišče nad Pivko.

Neka posebnost Vojvodinega boršta so številne podzemeljske jame, od katerih Valvasor izvaja vaško ime:

Duplje. ¹⁾ Mali podmol Zijálka spušča sè stropa mrzel studenec; o njem govore, da ima zdravilno moč. Večja je Luknja v Voglu. Mehka trata, senčnate jelke, ljubko žuborèč slapič te vabijo ondi v prijetno zatišje. Vzpni se sprekoma navkreber in pred teboj se razširi 20 korakov dolga in 17 korakov široka skalnata dvorana. Obočna skala je 3m od tal; polagoma se niža, iz tesne odprtine, ki konec podmola seza, Bog ve, kako daleč še v zemeljski drob, vre močan studenec, ki pada z roba Luknje 4m globoko. Z drugimi studenci vred, katerih je tukaj obilo, je napajal nekdej pod Luknjo ležeča grajska ribnika; zdaj sta suha. Starci pomnijo, da je bil ta podmol veliko večji. Slapič se čedalje bolj pomika nazaj proti izvirku. Poprej se je hodilo v Luknjo z desne strani; od spodaj pa si lahko obhodil vodopad, ne da bi se bil zmočil. Skala za skalo se odvezuje; to izpreminja lice mestu. Valvasor ²⁾ na treh krajih omenja Luknje ter pripoveduje, da so se okoličani pred Turki

¹⁾ „Woher aber solches Dorf (Dupplach, Duplye) den Namen empfangen gilt rathens und muthmassens. Meine Mutmassung aber ist diese, dass gemeldtes Dorf den Namen von einer Grotten an sich gezogen, die nechst dabei im Felsen des Berges befindlich und ihr Quellwasser von dannen heraus fliesst. Diese Grotte aber praesentirt die Form eines solchen Lochs, wie die Vögel in den alten hohlen Bäumen zu ihrer Nistelung machen, welches Loch der Crainer duplye nennt.“ — L. 1631 najdemo ime kraja po prebivalcih nazvan: „in Dublane“.

²⁾ „Bey Duploh ist oben hoch auf einem Felsen eine anmutige Grotte, so inwendig gross, breit und tieff. Drinnen rinnt eine lieblich-frische Brunnquelle. In diese Grotte haben sich vorzeiten die herumsässige Einwohner für den Türckischen und andren feindlichen Einfällen geretirirt, wie an anderen Orten mehr geschehen ist“. I. str. 169. . . . „in die Grotte bey Duplach, in Ober-Crain, welche in einen Felsen geht, fliesst eine Brunn-Quelle hinein. Wodurch selbige grosse, breite und tieffe Grotte nicht wenig belustigt, und zu einer Herberge derer, die für

vanjo skrivali. Pri Boltarji v Spodnjih Dupljah kažejo železna vrata starinskega kova; ž njimi so baje zapirali vhod v Luknjo, kadar so prilomastili Turki. Tudi pred Pesoglavom, ki je bil pol človeka pol psa, so pribežali v to skrivališče; Pesoglav pa za njimi. Plezal je gori po srobrotu; odrežejo ga; Pesoglav pade in se ubije. Tako pravljica. Poslednjič je dajala Luknja zavetje Dupljancem o francoskih vojskah. Kar so koli mogli, so pripravili vanjo. Najlepša in najprostorniša jama je Dupúlnik ¹⁾ Za dragó. Vhod je neznaten, tem krasnejša pa notranjost. Po 1 m dolgi, belkasti kapniki visé z gotski zoženega, čedalje više se vzpenjajočega oboka. Po dve uri daleč so vže tavalili po njej, pa jej niso prišli do kraja. Žal, da jo voda, tu globočja, tam plitvejša, čez in čez obliva; s težka se brodi po tem podzemeljskem jezeru, katero pošilja iz jame nevsahljivi potoček — Dupúlnik. Ta loči vaščane na dvoje; sosedom njegovim pravijo: Dupúlničani, ker stanujejo na Dupúlniku; Zadržâni v ožjem smislu pa so oni, katerim stoje domovi ob Dragi. ²⁾ To je streljaj široka in do 20 m globoka struga, držeča preko velike ceste na jug proti Bistrici. V njej se poizgublja Dupúlnik; o deževji pa privrší vanjo besni hudournik Draga. (Prigovor: Kadar trikrat krsnika priteče Draga, takrat je kaša draga.)

Studence smo naštevali pri podmolih; omeniti nam je še Bóltarja, ki izvira blizu Luknje ter se po

feindlichen Einbruch sich retten wollen, so viel bequemer wird. Wie dann ehedessen die Einwohner selbiger Gegend für dem Erbfeinde und andren feindlichen Unsicherheiten, sich darein verbergt haben“, I. str. 536 in 537.

¹⁾ Ljudje izgovarjajo Depúlnjek (polglasni e) in Depúrnjek, Depúlnječan in Depúrnječan, prvi zlog ima tisti samoglasnik, kakor v: Depljah.

²⁾ Jednemu kmečkemu domu pravijo: pri Zadržâniku.

cevéh pretaka v Spodnje Duplje, studenca v Gorenjih Dupljah, kateremu jednaka vodovaja pot odpira v domačo vas in v Žeje. Borštni studenec je hudournik, odcejajóč vodo iz Vojvodinega boršta. Vse te vodice nimajo dolgega teka; večidel kmalu pominejo po travnikih; nobena ne doseže bližnje Bistrice, jedine večje vode, katera goni dva mlina in dve žagi.

Farani Dupljanski so poljedelci. Zemlja prhljica je skrbno obdelana. Žito raste lepo, plenja pa ne tako dobro. Vže pred 200 leti je Valvasor ¹⁾ hvalil Dupljance zaradi sadjarstva; tega tudi dandanes ne zanemarjajo. Po lastnini se tako-le razdele: 2 sta $1\frac{1}{2}$ zemljaka, 19 je zemljakov, jeden $\frac{3}{4}$ zemlj., 11 polzemlj., jeden $\frac{1}{4}$ zemlj. Štiri zemlje so na drobno razprodane. Nekaj se jih peča s kupčijo. Izmed rokodelcev je največ čevljarjev.

Vasi so samo 3: farna vas Spodnje Duplje šteje 70 hiš s 345 prebivalci, Gorenje Duplje 33 hiš in 190 prebivalcev; v Gorenjo-dupljansko sosesko spada vas Zadragó 13 hiš in 67 duš. L. 1785 je bilo v Spodnjih Dupljah 354 stanovnikov, v Gor. Dupljah 177, Zadragó pa 51.

Vsa Dupljanska fara je štela (po šematizmu) l. 1808: 555 duš; 1833: 760; l. 1840: 735; l. 1850: 694; l. 1860: 725; l. 1870: 747; l. 1880: 786. ²⁾

Iz poročne knjige Dupljanske fare je posnet ta-le pregled sklenenih zakonov:

¹⁾ Dupplach (so sonst Duple von Gemeinen wird ausgesprochen) ligt an der Strassen zwischen Crainburg und Neu-marcktl in einer annehmlichen Feld-Ebne unter einem kleinen Berglein, und schüttelt überaus viel Obst von seinen Bäumen. I. str. 117.

²⁾ Število duš po duh. šematizmu je navadno zelo navzkriž z onim, koje objavlja c. kr. statistična centr. komisija. Prvi našteje preveč, druga premalo.

V Dupljah je bilo porok					
v desetletji	povprek na leto	naj več		naj manj	
		leta	koliko?	leta	koliko?
1791—1800	4·7	1794	10	1791	2
1801—1810 ¹⁾	4·6	1805	10	1809	1
1841—1850	3·9	1845 1846	6	1847	1
1851—1860	2·6	1857	5	1851 1853 1859	1
1861—1870	3·7	1863	9	1861 1862 1866	2
1871—1880	3·7	1871	7	1876	0

Od 27. nov. 1786 pa do adventa 1883 sta bila v Dupljah 302 para poročena.

Rojenih je bilo v Dupljanski fari					
v desetletji	povprek na leto	naj več		naj manj	
		leta	koliko?	leta	koliko?
1791—1800	21·2	1798	31	1791 1792 1795	18
1801—1810	21·2	1808 1809	27	1801	14
1841—1850	24·3	1846	31	1847	15
1851—1860	18·1	1856	25	1860	15
1861—1870	18·2	1869	26	1862	12
1871—1880	20·3	1880	24	1877	12

Od 4. dec. 1786 do novega l. 1884 je zapisanih 1550 novorojencev v dveh krstnih knjigah.

¹⁾ Dupljanski poročenci z l. 1712—1832 so zapisani v Nakelskih in v Kriških maticah; zato so v gorenjem pregledu izpuščena tri desetletja. Isto naj se pomni pri krščencih in pri mrličih.

Mrličev je bilo v Dupljanski fari					
v desetletji	povprek na leto	naj več		naj manj	
		leta	koliko?	leta	koliko?
1791—1800	21·1	1798	44	1791	12
1801—1810	16·9	1802	34	1803	8
1841—1850	16·0	1848	24	1845 } 1846 }	8
1851—1860	15·3	1853	22	1852	8
1861—1870	12·9	1865	19	1862 } 1869 }	8
1871—1880	17·4	1874 } 1880 }	24	1877	12

1277 mrličev so zagrebli v Spodnjih Dupljah od l. 1786 do 31. dec. 1883. Najstarejši so bili: Urša Štêr iz Spodnjih Dupljan, 107 l. stara, † 30. okt. 1788, Jurij Mali iz Gor. Dupljan, 105 l., † 2. apr. 1790 in Kristina Krešič iz Sp. Dupljan, 111 l., † 26. dec. 1805.

Dupljanska fara spada pod c. kr. okr. glavarstvo v Kranji, pod c. kr. okr. sodnijo Tržiško in pod županstvo Kriško. Poštna postaja je v pol ure oddaljenih Podbrezjah. Višje duhovsko oblastvo je dekanstvo v Kranji. V nekdanjih tlačanskih časih so morali Dupljanci služiti raznim gosposkam; to so bile graščine: Brdska, Rocinska, Glavniška, Turenska, Tržiška, Radovljiška, mesto Kranjsko, Nakelska, Gorenje in Spodnje Dupljanska cerkev, Nakelski in Kranjski farovž.

II.

Ob ustanovljenji in usodi Dupljanske duhovnije.

Krepak temelj poznejši lokaliji je položil bivši župnik v Zaspem, Valentin Samec (porojen v Kropi). 28. marcija

1758 je odločil 3000 gld. nem. v. za večer beneficij pri cerkvi sv. Vida v Spodnjih Dupljah. 4% obresti od te svote naj vživa vsakratni beneficij, katerega imenuje knezoškof Ljubljanski. Vsak teden mu je darovati jedno sv. mašo za ustanovnika. Vsako nedeljo in vsak praznik naj mašuje v cerkvi sv. Vida, popoldne pa naj razlaga in izprašuje krščanski nauk, kateremu naj pridéva sv. rožni venec in Lavretanske litanije. Pridno naj pohaja bolnike v soseski ter donaša pomoč umirajočim. Dupljanci niso držali rok križem. Slovesno so obljubili blagemu Samcu, da bodo po njegovem načrtu dozidali vže pričeti beneficijatov dom, vrh tega pa še 500 gld. nem. v. obrestonosno naložili; za letne obresti od tega denarja naj si kupuje beneficijat drva v Vojvodinem borštu ali pa tam, od koder jih soseska navadno dobiva. Vsak zemljak naj po dva speljaja tega kuriva pripelje beneficijatu pred hišo; kočarji naj je pa razkoljejo. Duhovniku je zato 12krat maševati za sosesko, in sicer: vsake kvatre po 2krat, o božiči o polnoči in še trikrat, kadar mu je koli prilika. Novi beneficij so vzboljšale tudi večne maše, katere so založili Janez Kuhar, Adam Rožman, Lovro Šlibar, Lovro Kuhar, Marko Arnež, Pavel Peruč, Meta Ažmanka, Jan. Perne, Lucija Kuharica in Andrej Grahačič, Nikolaj Lahovec, Marija Ažmanka, Toma Lenček, Adam Marčun, Adam Rožman, Jan. in Jurij Padar, Baltazar Stroj, Val. Borštar, Adam Rožman, Jera in Neža Vokanca, Katarina Babeška, Jurij Rebol in Marija Ažmanka, Gašper Sitar in Jurij Jeglič, Matej Zupan, Martin Gradišar, Prim. Borštar, Jurij Črnilec, Marko Kržič, Jarnej Rožman in Špela Kuharica, Andr. Brenk in Prim. Prah, Jera Trnovka, Sim. Peruč in Prim. Krivič, Matej Kuhar, Toma Pegam, Matej Padar, Lovro Teran, Gregor Poglajen in Jak. Peruč, Jan. Stroj in Barbara Kuharica, Krivčeva rodbina, Jurij Pavlin,

Filip Gros in Jak. Poklukar, Miha Jeglič. Ti so zvrgli glavnico 1050 gld.; prvi beneficijat Fr. Stroj je dodal 500 gld. 1550 gld. so tedaj naložili na obresti pri deželnih stanovih kranjskih 1. maja 1767. Za gori omejnene dobrotnike je moral brati beneficijat po 40 sv. maš na leto. Sè Samčevimi in soseskinimi so bile takrat 104 ustanovljene maše (dandanes so se skrčile na 90, za katere dobiva župnik 176 gld. vsakoletnih obrestij. Od svojih dohodkov je moral beneficijat vsako leto dajati cerkveniku po 4 gld. nem. v.; v cerkveno blagajnico pa mu je bilo šteti po 5 gld. v prid zaloge za popravljanje beneficijatove hiše. Soseska pa se je zavezala, da hoče sama oskrbeti vse hišne popravke, kateri bi stali več, nego 30 kr. nem. v. Ustanovna listina ¹⁾ je v štirih izvodih izdana 1. jan. 1771. Podpisali so jo: Jurij Oglar, farni vikarij v Križih pri Tržiči, Marko Arnež in Toma Lenček, ključarja cerkve sv. Vida in Martina, v imenu vse soseske pa Prim. Zupan in Gašper Sitar. 13. sept. 1771 jo je potrdil tedanji Ljubljanski škof Leopold Josip grof Pettazzi in beneficij je bil ustanovljen. To je bil prvi korak do samostojnosti. 15 let pozneje so si tudi njo priborili Dupljanci.

2. dec. 1885 bode minilo ravno 100 let, odkar je bila po cesarju Jožefu II. z najvišim odlokom ustanovljena Dupljanska lokalna kapelanija. 15. dec. 1785 je dalo intimacijo o tej založitvi deželno glavarstvo. 27. jul. 1786 je cesar potrdil v Gradci Samčevo ustanovo ter vsakratnemu lokalistu nakazal po 90 gld. 45 kr. na leto iz verske zaloge. Beneficij se je vzboljšal na 510 gld., zato pa so se pomnožile večne maše za 17. Vsa ustanovna glavnicca je dajala tedaj po 231 gld. 45 kr. na leto (l. 1823 pa samo še 12 gld. 37²/₄ kr. M. M. in

¹⁾ Dva izvoda se hranita v Dupljanskem arhivu, 1 ima škofijstvo, 1 pa je vzprejela del. dvorna komisija za ustanove.

103 gld. 15 kr. Dun. v.). Nova duhovnija je štela 550 do 600 duš. Iz Nakelske fare so izstopile Gorenje Duplje z Za dragó in severozahodni del Spodnjih Dupljan ¹⁾ — za Pecami ²⁾, z gradom ³⁾ vred (21 hiš), Kriški fari pa se je odpovedal ostali del Spodnjih Dupljan.

¹⁾ Duplje se omenjajo prvič 1. sept. 1296; takrat je patrijarh Raimund investoval Pankracija Vipavskega (de Vipacho) poleg drugih tudi na jedno zemljišče v Dupljah „de uno manso in Deuploch. (Mitth. 1862, str. 2 iz P. Bianchi, Docum. hist. ForoJul. saec. XIII.) Ali to bodo najbrže Vipavske Duplje. V starejših spisih se vseskozi nahaja oblika: Dewplach, Deuplach, l. 1343, 1363; Niderdewplach l. 1454; Duplach (Dupplach) l. 1640. Slov.: Dupljè, rod. Duplján, daj. Dupljám, tož. Dupljè, mestn. (v) Dupljàh, druž. (za) Dupljámi; **u** se izgovarja kakor polglasni **e**.

²⁾ To ime se v raznih oblikah (Peze, ex Pezan itd.) nahaja v farnih knjigah; kakih 50 let je, odkar se je jelo opuščati; tudi ljudstvo ga ne rabi več.

³⁾ Dupljanski grad ni nobena posebnost, je le jednonadstropna hiša št. 49 malo nad cerkvijo sv. Vida. Na ravnem leži. Utrjen ni bil grad nikdar, kakor nam kaže izvirna podoba njegova pri Valv. XI. str. 124. Ko je 23. okt. 1832 pogorel, se je ponižal za jedno nadstropje, na vzhodnjem konci pa so ga skrajšali za jedno tretjino. (Tisti večer so pogoreli Šaves, Marčun, Arnež, Rožman, Peruč, Jošt, Gros, Iglič, Cedil, Fišter, Gregor Markovič, Matuzel in Zaletelov pod). Ime „v gradu“ je ostalo doslej. Hiši na desno se pravi pri Štalarji, ondi so bili grajski hlevi; na levi je pri Fištru, ker je bila nekdam tam grajska fišterna. Ribnika in „šetnjo“ smo vže v misel vzeli. Tri najboljša zemljišča so bila grajska; od njih je dobival Nakelski farovž žitno desetino. Mnogo rodbin je gospodarilo v teku stoletij v tem dvorci. Prvi so bili najbrže vitezi Dupljanski. Ernest von Deuplach je podpisan kot priča na neki listini z l. 1343 (Mitth. 1862, str. 47.). 20 let pozneje srečamo Jurija Dupljanca (Ritter Herr Jörg von dewplach); takisto l. 1364 in 1374.*) Na dveh listinah se nam je ohranil grb njegov: nizdolu obrnjen tumpast križ. L. 1380 na sv. Erazma dan: Gregor der Dewplacher. L. 1625—1644 je imel Dupljanski grad v lasti Adam Crabath (zu Untercryffenberg

*) Conf. Letop. Mat. slov. l. 1870, str. 95, 96, 106, 107, 110.

Neznosno je bilo breme, ki je trlo ljudi v začetku tega stoletja. Vojska jim je pretila ven in ven. Dupljance pa je obiskala še druga nesreča, Z reskriptom od dne 9. marcija 1809 je ukazala dvorna kancelija Dunajska, naj se na predlog škofijstva odpravi Dupljanska lokalija, njenemu duhovniku naj se odvzame dozdanja kongrua 90 gld. 45 kr. 29. marcija je vzprejela deželna vlada ta odlok. Izvršiti ga ni mogla, ker so Francozje prišli v deželo. Ti niso prizanesli lokalni kapelaniji Dupljanski. Vsled ukaza francoske vlade s 25. apr. 1811 je morala prenehati.

Duhovniki, katerim je bilo usojeno živeti na cesarja Josipa farah, so tedaj skoraj lakoto trpeli, ker jim je

und Dupplach); sin mu je bil Jurij Fran; l. 1647 Jan. Gašper Crobath. Od Crobathov ga je kupila vdova Possarellijeva; njena hči se je poročila z Henrikom Julijem svobodnim gospodom z Wernecka ter mu prinesla grad za doto. Po njegovi smrti so ga zopet dobili Possarellijevi (Valv. XI. str. 124). Konec 17. stoletja mu je bil lastnik Fran Josip Possarell v. Ebenfeld † 6. marcija 1702. Vdova njegova roj. baronesa v. Mascon je vzela potem Jošta Baltazarja Gandinija v. Lilienfeld. L. 1711 izgineta ta dva iz farnih matic Nakelskih; prikaže se Ant. Fran Josip v. Possarelli, ki je bil 2krat poslanec (deputatus) in načelnik dež. stanov. 25. avg. 1728 je z 19 odličnimi udi dež. stanov v Kranji pozdravil cesarja Karola VI., potujočega preko Ljubelja v Ljubljano k vzprejemu poklanjanja. Ta Possarelli je umrl 31. marcija 1759; pokopali so ga v Nakelski cerkvi, kamor so tudi druge grajske devali počivat. Pred sto leti je bival v gradu lastnik njegov duhovnik Fran Pletersky, poroj. 3. avg. 1721 na Spod. Štajarskem, študiral v Gradci in na Dunaji, posvečen v Vidmu 25. jun. 1756; v pastirstvu je deloval 23 let, župnikoval v Kovorji, pozneje l. 1778 se je naselil v Sp. Dupljah, kjer je umrl 4. jun. 1785. Še v Kovorji je 13. febr. 1774 naredil oporoko ter si za glavnega dediča izbral brata Bernarda, kateremu so 19. okt. 1786 v dež. knjigi prepisali Dupljanski grad. Pozneje sta mu postala lastnika Mihael Smole iz Ljubljane in za njim Janez Pogačnik iz Tržiča. Smole je grajska zemljišča na drobno razprodal.

vsahnil še tisti pičli vir življenja — verska zaloga —, ki so ga vživali dozdej in ker jim obresti od ustanovin niso dotekale. Tudi Dupljanski lokalni kapelan M. Starè je bil med temi. V stiski poprosi farane za podporo. Odbijejo mu jo, češ, to bi ostalo zapisano in morali bi zmeraj plačevati. Videč, da tu nič ne opravi, gre k tedanjemu škofu Ljubljanskemu Ant. Kavčiču, ki je za časa francoske vlade, ne gledé na patronatno pravo, po svoji misli fare oddajal, in ga prosi za drugo službo. Takoj mu da faro na Turjaku; lokalijo Dupljansko pa razdeli med materi fari. Vsaka dobi to, kar je imela pred l. 1785. Zanimiv je razpor, ki se je razvnel vsled tega med Križi in Naklim. Stara Spodnjedupljanska cerkev je stala na Kriškem svetu; bila je od nekdanj podružnica Kriške fare. Nova cerkev sv. Vida, katero so zgradili za časa samostalnosti l. 1789, se je dvignila iz poprejšnjih Nakelskih tal, isto tako farovž in pol mežnije, druga polovica te hiše pa je sezala vže na Kriško ozemlje. Čegava podružnica bode cerkev Spodnjedupljanska? to so ugibali v Križih in v Naklem; oboji so jo tirjali zá-se. Vrh tega je cerkveniku sv. Vida ravno tedaj ženitev na misel prišla. Kdo mu je župnik? ker stoji z jedno nogo v Kriški, z drugo pa v Nakelski fari. Prepiru je storil konec 14. apr. 1812 škofijski odlok, ki je cerkev, farovž in mežnijo prisodil Naklemu. ¹⁾

Dupljanci, videč, da so izgubili Stareta, se pobrinejo za drugega gospoda. Primoledovali so si res razkapucina Jan. Žerovca; ali niso se mogli načuditi, spoznavši, da so mesto samostalnega lokalista samo penzionista za sv. mašo in za pridigo dobili.

L. 1818 je ukazalo najvišje deželno oblastvo, naj se vzemó Dupljancem ustanovinske obligacije. S potegnenimi obrestmi vred so jih 30. okt. 1820 izročili

¹⁾ Iz arhiva Kriške fare.

verskemu zakladu. Njih vrednost je znašala 5780 gld. Toda vsled prošnje Dupljanske soseske je cesar 4. jul. 1822 ukrenil, naj se kuratni beneficij Dupljanski, s katerim je združena dolžnost duhovnega pastirovanja, ne pridruži verskemu zakladu, temveč naj se zopet obrne v to, za kar je bil izprva namenjen. To je ohrabilo Dupljance.

16. febr. 1823 se pismeno zavežejo vsi Gorenje- in Spodnjedupljanski in Zadraški posestniki zá-se in za svoje dediče, da bodo po toliko dodajali vsakratnemu kuratu, da bode z drugimi dohodki vred imel po 300 gld. M. M. na leto. Ponovili so tudi obljubo, zapopadeno v ustanovnem pismu s 1. jan. 1771, gledé popravljanja farovškega poslopja in dovažanja drv. Oprti na to zagotovilo, poprosijo 6. apr. 1823 v imenu vseh treh vasíj: Simon Pavlin, Josip Rožman in Jan. Jeglič, po domače Boltar (ta se je najbolj poganjal za lokalijo) škofijstvo, naj jim obnovi duhovnijo, kakoršno so imeli do l. 1811. 13. maja i. l. se jim vrne prošnja, češ, da ne more biti uslišana zarad pomanjkanja duhovnov. 9. avg. 1823 se znova zatekó k odhajajočemu škofu Avgustinu Gruberju, ali tudi ta pot zastonj.

30. maja 1827 popoldne si je ogledal njegov naslednik Anton Alojzij Wolf Spodnjedupljansko cerkev. Soseska ga obsuje sè staro prošnjo, obetajoč mu, da bode sama skrbela za cerkev in za farovž; najmanjše breme nikoli ne zadene škofijstva in gosposčin. Župnika Kriški in Nakelski pismeno glasujeta za lokalijo, toda štolnina in druge navadne davščine se jima ne smejo vzkratiti.

Po 20letnem prestanku zopet oživi lokalna kapelanija v Spodnjih Dupljah; 9. dec. 1831 privoli vlada v to, ter odloči prihodnjemu lokalistu stari priboljšek 90 gld. 45 kr. Kadar bi se pa kako drugače pomnožili duhov-

niji dohodki, naj se v isti meri skrči ta svota. Škofijstvo naznani, da rado razpiše konkurz, ako soseska ostane mož beseda ter izpolni, kar je obljubila 30. maja 1827. Tedaj sestavijo farani 19. febr. 1832 v Spodnjih Dupljah pismeni reverz vpričo okrajnega komisarja Radovljiškega Mih. Riegerja. Škof, izvršujoč kolacijsko pravo (patronat mu ni nikdar dostajal), podeli lokalijo jedinemu prosilcu Tomu Babiču, kateri je bil vže 6. okt. 1830 prišel za kuratnega beneficijata v Duplje. Po duhovni instalaciji (26. apr. 1832) ga 4. nedeljo po vel. noči (20. maja) vicedekan Bl. Blaznik predstavi Dupljancem kot njihovega lokalnega kapelana.

Gori omenjeno pismo z 19. febr. 1832 so farani znova potrdili 3. apr. 1866. Vpričo škofijskega poslanca ter Kriškega in Nakelskega župnika slovesno izrekó, da hoté vsakratnemu dušnemu pastirju iz svojega plačevati po 172 gld. 85 kr. av. v. na leto ter ta znesek sami pobirati pri posameznikih, v adventu pa kuratu izročiti; tudi za redno popravljanje farovža in gospodarskih poslopij bodo skrbeli ter dovažali drva za kurjavo.

Duhovnija Dupljanska se je do l. 1876 imenovala lokalna kapelanija; takrat pa je postala fara. 6. jul. 1880 popoldne jo je obiskal rajni knezoškof Jan. Zlatoust Pogačar ter delil v njeni cerkvi zakrament sv. birme. Dekanska vizitacija pa je bila 17. avg. 1882.

III.

Cerkvi.

1. Farna cerkev sv. Vida muč. v Spodnjih Dupljah.

Na jugovzhodni strani Spodnjih Dupljan prebiva farni pomočnik sv. Vid. Njegova cerkev je obrnjena na

vzhod. Notranja dolgost jej je 21·11 m, širokost pa 7·70 m. Jediná ladija, obok nad njo, navadna okna, vse to ti kaže oni priprosti zlog, v katerem je sezidanih toliko božjih vežâ po Slovenskem. Leseni veliki altar sè sliko in kipi vred je l. 1874 izdelal domači kipar in slikar Jan. Gosar, njegovi sta sliki Matere božje čist. spoč. in sv. križa, ki, prva v adventu in v majniku, druga pa v postu, zaljšata altar. Delo Gosarjevih rok je shrambica za sv. olja (1882) na evangeljski strani prezbiterja, ter vélika in zunanja zakristijska vrata iz hrastovine (les so darovali farani; delo je stalo čez 1400 gld). Tudi kropilna kamena je l. 1884 izklesal domačin, kamnosek Jak. Zaplotnik iz Gor. Dupljan. Poleg sv. Vida časté v stranskem altarji na evang. strani Marijo pomočnico; vrh nje je podoba sv. Notburge; pod njo pa sliki sv. Valentina in sv. Antona pušč.; poslednjemu prinašajo svinjske krače v dar. Tretji altar na listni strani je posvečen sv. Josipu. Sličica nad menzo predstavlja sv. Lucijo, vrhnja pa sv. Martina, kateri dobiva surovo maslo v dar. Napis na stenskem križu govori o misijonu od 9.—16. febr. 1873, s katerim so oo. Jezuiti osrečili Dupljance. Prižnico, vmeščeno na listni strani, je l. 1832 izvršil Kranjski kipar Götzl; v novejšem času je bila prenovljena. Na isti plati je tudi zakristija. Izmed sv. posod je omeniti kelih, ki ga je ustanovnik beneficija Val. Samec v prejšnjem stoletji podaril tej cerkvi. Zvonik se dviga iznad kora s cerkvene strehe. L. 1845 so ga povišali ter mu natakneli lepši krov (poprej je bil pokrit s kapo na 4 vogle); 21 let pozneje so ga zvezali. Izprva sta se oglašala samo dva zvona v njem. L. 1837 se jima pridruži tretji, veliki zvon. Najmanjši je najstarejši; 215 let vže poje. Napis mu je: JESV FILI DEI VIVI MISERERE MEI 1679 †. Srednji je mlajši; zgoraj kroži okoli njega rek:

ECCE CRUCEM † DOMINI FUGITE PARTES AD-
VERSÆ VINCE LEO DE TRIBU JVDA RID. X. D: ALA.
Spodaj se bere: OPVS JOSEPHI SAMASSA LABACI
1750. Veliki zvon je bil vlit v Celovci. Posvetil ga je
17. avg. 1837 tamošnji stolni prošt Jak. Ortner, na imena:
Toma, Fran, Vid. Na njegovem klobuku stoje zgoraj
besede: THOMAS GOLLNER HAT MICH GEGOSSEN
IN KLAGENFURT ANNO 1837. † ZU GOTTES EHRE
BIN ICH GEFLOSSEN; spodaj pa: GAUDEO CUM
GAUDENTIBUS ET FLEO CUM FLENTIBUS. Troške
zanj (1270 gld.) so zložili nekaj farani sami, nekaj se
je nabralo po sosednjih farah. L. 1839 je bil popolnoma
poplačan.

Letnica 1789 na zvoniku nam pové rojstveno leto
Spodnjedupljanske cerkve. Kdo jo je posvetil in kdaj,
to ni znano. Obletnico posvečenja praznujejo vsako prvo
nedeljo po sv. Jarneji. Vže zgoraj omenjeni Boltar si
je na vso moč prizadeval, da bi novo cerkev postavili
na njegovi ledini blizu velike ceste, a grajski posestnik
Bernard Pleterski odstopi 6. apr. 1789 toliko sveta,
kolikor ga je bilo treba za cerkev, farovž, pol mežnije,
pa je še dovolj prostora ostajalo za pokopališče okoli
cerkve in za vrt tik farovža. Izgovori si zato samo
jedno sv. mašo vsako leto zá-se in za svoje sorodnike.
Stara cerkev sv. Vida in Martina, podružnica Kriške fare,
je tičala v rebri nad gradom skoraj sredi vasi. Nje
selišče ¹⁾ ni prostrano. Ob njem se vidi še malo zidu
od nekdanje ograje. Oklepalo jo je pokopališče, kjer so
jeli pokopavati l. 1786. Poprej so iz Za drage, iz Gor.
Dupljan in izza Pecan odnašali mrliče v Naklo, Kriški
Spodnjedupljanci pa v Križe. Valvasor (VIII. 756) ime-

¹⁾ 2. maja 1793 je kupil Jurij Župan iz Sp. Dupljan ves
prostor, kjer je stala cerkev in pokopališče, za 17 gld. ter si je
zgradil kočo ondukaj.

nuje staro cerkev: „S. Martini zu Napleh“. Ne vem, od kod je zajel to ime; vsaj dandanes ne živi več med ljudmi. V prejšnjih časih se je sè sv. Vidom vselej omenjal sv. Martin. Na pergamentni listini, hranjeni v farnem arhivu Dupljanskem, stoji le-ta na prvem mestu (ecclesia siue capella sanctorum Martini Episcopi et Viti martiris in Niderdewplach). Izdal jo je Pičenjski škof in Oglejskega patrijarha Ludovika vikarij Martin potem, ko je bil na Martinovo l. 1454 posvetil altar v Spodnjedupljanski cerkvi. V njej obeta vernikom, ki obišejo to svetišče o imenitniših praznikih, odpustek jednega leta, onim, ki se pobrinejo za njegovo popravo, pa odpustek 40 dnij. (V Prilogah št. 23.)

Pred l. 1848 so bila Spodnjedupljanski cerkvi podložna $4\frac{1}{3}$ zemljišča, 7 koč, 10 njiv in 1 vrt. L. 1858 je za vse to znašala zemljiška odveza 240 gld. st. d. Poleg tistih 302 □^o, kar jih zajemlje cerkev z ograjenim pokopališčem, je cerkvene lastnine 2938 □^o sveta (njiv, travnika), prikupljenega za ustanovinske denarje (samo 1 njivica in 1 travniček sta farovška); prisodili so jej tudi 1 del Vojvodinega boršta (2 or. 289 □^o). Vse to uživa vsakratni župnik; pa mora zato opravljati ustanovljene sv. maše ter plačevati davek.

2. Podružna cerkev sv. Mihela arh. v Gorenjih Dupljah.

Razen zvonika, ki je pred nekaj leti dobil novo, šiljasto pokrivalo, in malega zvonu, katerega je l. 1841 Toma Gollner v Celovci vlil, se ni nič bistvenega izpremenilo v cerkvi sv. Mihela, odkar je slovo dala Nakelski materi fari. Lepo se jej podaje malo vzvišena leža. Na severu se oprijemlje ob Vojvodin boršt; nasprotna plat pa se ozira doli na Gorenjedupljansko vas.

Opasana je z nizkim ozidjem, čegar vhodna stebriča nosita v niškah majhna, kamenena kipa Matere božje in sv. Mihela s tehtnico. V cerkev se hodi pod zvonikom na zapadni strani. Dolga je 14.64 m, široka pa 5.53 m. Stari strop nad jedino ladjo je bil ravan in sè slikami posejan (skoraj gotovo stukatura). Prezbitერიj je bil gotsk; to spričuje peterostrana oblika njegova, gotski svod med njim in med ladjo ter gotsko okno za velikim altarjem, gledajoče na vzhod (ostali dve okni ob njem ste na štiri vogle). Tudi prezbitერიjev obok je bil nekđaj rtast, a l. 1845 so ga ometali in sè slikami (Mozes z 10. zap., Savlovo izpreobrnjenje, Petrova pridiga) na presno opisali; napis govori, da je to Jan. Gosarjevo delo. 200letni altarji so izvršeni v rokoko-zlogu. Veliki altar z l. 1676 ima poleg kipov sv. Mihela, sv. Volbenka, sv. Ambroža in Marijinega venčanja (zgoraj) tudi malo sliko oznanjenja Marije dev. nad menzo. Altar sv. Margarete z l. 1696 je stal 79 gld. Ta altar stoji menda na mestu, kjer se je l. 1665 dvigal altar presv. Trojice. Nasproti stoji altar sv. Urbana, ki je bil na novo postavljen v sredi 17. veka. Mali križev pot je slikan na steklo. Kđaj in kdo je posvetil Gorenjedupljansko cerkev, ni znano. Župnik Koderman trdi v svojem poročilu o škofovi vizitaciji, da so vse tedanje Nakelske podružnice posvečene, torej tudi cerkev sv. Mihela.

Nakelski kapelan je hodil semkaj maševat: 8. maja (god prikazanja sv. Mihela); 25. maja (sv. Urban) je opravljal sv. daritev pri altarji tega svetnika; za ta pot so mu morali sosedje poleg goldinarja, ki ga je pri cerkvenem računu za vse sv. maše v tej podružnici vzprejemal, še vsak nekaj dati; križev ponedeljek (procesija); vsako 6. nedeljo po vel. noči je hodil s procesijo v Gor. Duplje za obljubo zoper nevihto; 12. jul. (sv. Mohor in Fort.) je bila sv. maša s pridigo; na sv. Mihela dan

so praznovali patronsko opravilo, naslednjo nedeljo pa obletnico posvečenja te cerkve. Župnik Dupljanski mašuje dandanes v Gor. Dupljah: 6. nedeljo po vel. noči in v nedeljo po sv. Mihelu, potem: velikonočni, križevi in binkoštni vtorek, 25. maja, 12. julija in 29. sept. Poleg teh mu je maševati še 2 ustanovljeni sv. maši (za † Fr. Pečarja, kurata, in za † Miho Terana). Še dandanes se rabi o takih prilikah pri presv. daritvi sreberni kelih, katerega je podaril cerkvi sv. Mihela nekdanji župnik Nakelski Matija Grus; ob robu stojala mu je vrezan ta-le napis: „Matthias Gruss olim Paro: Nakl: Ssr.: Rosarii nec non Ss. Seb: Leonar: ac Cathrae Crainbvirgi benef: Eclae S. Mich: in Dvplach me obtvlit. Ao 1697“.

Denarno stanje podružnice sv. Mihela je bilo v začetku prejšnjega stoletja dosti ugodno. Kapitulski komisarij, dekan Gladič, je 8. avg. 1718 pregledoval njeno blagajnico ter našel 147 kron in 3 gld. 40 kr. drobiža v njej. Fr. baron Polhograški (a Billichgraz) je 1. febr. 1721 naštel 129 gld. Ali kmalu se je jela prazniti. L. 1727 so dali vlti 2 zvonu; jeden je tehtal 326 funtov, drugi pa 201 funt. Z blagoslovljanjem vred sta stala 350 gld. Cerkev je dala zvonarju stara zvonova in 105 gld. Ko so l. 1761 in 1762 zidali nov zvonik, se je cerkvena blagajnica popolnoma posušila. Ključar Matej Kuhar je plačeval zidarja. Cerkev mu je mogla še le pozneje to povrniti. Zvonik je stal. Toliko, da so jedno težavo ugnali, vže pride druga: veliki zvon se ubije. 2. julija 1762 si je moral sv. Mihel 190 gld. nem. v. na posodo vzeti od Goriške cerkve, da je bilo to za novi zvon. In ta še zdaj poje. Napis mu je: JOHANN CHRISTJAN BISER HAT MICH GEGOSSEN ZV CRAINBVRG. Pri cerkvenem računu 30. jan. 1763 je zapisal župnik žalostne besede: cerkev nima čisto nič.

Sv. Mihelu je bilo podložno $1\frac{1}{3}$ zemljišča v Gor. Dupljah, 9 koč, 3 njivice, gmajna „Srednica“. Od mlina, katerega je imel že l. 1690, in od žage je dobival nek-
daj vsega vkupe po 2 gld. 17 kr., od 16 krav pa po 8 kr. dež. v. Samo o jedni njivi vemo, kdaj in kako je cerkvi služna postala: 8. maja 1693 sta ključarja Jak. Dacar in Andr. Padar prodala iz pašnika narejeno njivo, katero je soseska cerkvi v dar poklonila, Juriju Trnovcu, po domače Požrlu, za 20 gld. dež. v.; kupec pa se je moral zavezati, da spozna cerkev sv. Mihela za svojo gosposko ter jej vsako leto pri cerkvenem računu odšteje 1 gld. nem. v. Brez dovoljenja cerkvenega predstojništva je ne sme drugemu prodati. 25. maja 1790 je šlo posestvo sv. Mihela na dražbo; dali so mu zanje 335 gld. Od te svote mu je l. 1811 priteklo 14 gld. 48 kr. obrestij. Zdaj nima nič sveta v lasti; samo od jednega dela Vojv. boršta plačuje davek; užitek ima pa cerkvenik, ki stanuje poleg cerkve v mežniji.

Cerkev Gorenjedupljanska je pred l. 1832, ko je bila še podružnica Nakelska, ž njo vred priznavala stolni kapitul za svojega patrona. Ker nobenega drugega vojdstva ni znanega, so brž ko ne tudi vojske pravice pristajale kapitolu.

IV.

Duhovniki Dupljanski.

1. Lokalista:

Fran Stroj od l. 1771—1786; izprva je bil beneficijant, potem lokalist. Zadnjikrat je krščeval v Sp. Dupljah 25. sept. 1786. Ostavil je mašno ustanovo.

Marko Starè od l. 1787—1811 (30. okt. 1787 je prvokrat podpisan v krst. knjigi). Prej je služil 3 leta

v Solnograški škofiji. Iz Dupljan je šel za župnika na Turjak, kjer je umrl 30. marcija 1827. Tudi zanj se daruje ustanovljena sv. maša.

2. Upokojeni duhovniki:

Ivan Žerovec, razkapucin, samostansko ime mu je bilo o. Didak. L. 1796 je služil za kateheta v Gorenji Idriji; l. 1799 in 1800 kapelan v Préseerjah; l. 1801 in 1802 prvi kap. v Šmarijah; l. 1803 drugi kap. v Gor. Idriji; l. 1805 kap. v Kropi; potem Magušarjev kuratni beneficijat v Višnji gori; l. 1813 deficijent v Sp. Dupljah; tu ga je 27. apr. 1813 smrt vzela.

Fran Pečar, od l. 1814—1821; poroj. 23. marcija 1760, posv. 7. apr. 1787; l. 1795 in 1796 kap. v Radovljici; l. 1799—1813 lokalni kapelan v Ribnem, odkoder je prišel v Duplje. L. 1821 se je preselil na Savo.

Lovro Poklukar, od okt. 1821 — 14. jan. 1824, † 23. sept. 1835 v Bledu, kjer je bil župnik. (Poišči ga med Nakelskimi kapelani.) Za njim se je povrnil v Duplje

Fran Pečar, od l. 1825—9. jun. 1829; umrl je v rojstveni fari v Kranjski gori 18. febr. 1833.

3. Lokalisti:

Toma Babič od 6. okt. 1830 — 26. apr. 1832 kuratni beneficijat; od tistih mal do 24. okt. 1842 pa lokalni kapelan Dupljanski; poroj. v Podbrezjah 11. dec. 1788, posv. 18. jun. 1820; l. 1821 — 1823 kap. v Bégunjah; l. 1824 v Škofji loki; l. 1825 v Kameniku; l. 1826 — 1830 pri sv. Jak. v Ljubljani; potem lokalist v Dupljah; naposled župnik v Poljanah nad Loko do smrti 27. apr. 1846.

Fran v. Fraundorf od 29. nov. 1842 — † 15. dec. 1844. (Več o njem najdeš v životopisih Nakelskih kapelanov.)

Ivan Žemlja (Žemua) od l. 1845 — 1866; poroj. v Gor. Gôrjah 24. dec. 1792, posv. 28. okt. 1826; kapelanoval je v Čemšeniku l. 1827 in 1828, v Srednji vasi v Boh. l. 1829, v Bégunjah l. 1831; l. 1832 je postal kurat v Spodnjem Brniku; l. 1835 administrator in l. 1838 lok. kapelan na Koprivniku. Iz Dupljan je šel v pokoj v Kovor; umrl je ondi 5. marcija 1876.

4. Župnik:

Č. g. **Toma Šlibar** od 4. maja 1866 — 1876 lokalist, od takrat pa župnik Dupljanski, poroj. 18. dec. 1822 na Brezjah v Kovorski fari, posv. 31. jul. 1849 kot bogoslovec tretjeletnik; od 11. nov. 1850 — 5. maja 1852 je bil za kapelana v Knežaku, potem na Blokah do 24. okt. 1858, v Šmartinu pod Šmarno goro od 4. nov. 1858 — 27. sept. 1860, v Šenčurji od 28. sept. 1860 — 4. maja 1866. V Dupljah si je veliko prizadejal za ozalšanje hiše božje; popravil je farovž; zasadil mnogo sadnega drevja; posebno skrb pa je obračal v to, da je mladino dobro podučil v kršč. resnicah.

Prvi beneficijat Dupljanski je stanoval nad staro cerkvijo sv. Vida in Martina v priprosti hišici, katera še dandanes stoji. Povedali smo vže, da se je svetišče preselilo doli v ravnino. Na južni plati njegovi kakih 30 korakov proč so sezidali farani l. 1790 na podarjenem grajskem svetu zdanji farovž. Staro beneficijatovo stanišče z obema, poleg njega ležečima vrtoma vred je kupil 7. jan. 1790 Andr. Lazar, po domače Tominec. Cerkvjenikovo kočjo pod staro cerkvijo so prodali vže poprej (22. sept. 1789) Andreju Črnilecu. Omislili so

mu na vzhodnji strani farne cerkve novo mežnijo, katera je 17. okt. 1883 ob 10¹/₄ zvečera pogorela. Farani so se zavezali, da bodo farovž sami popravljali. Tako so l. 1822 prizidali prostorno sobo; l. 1831 so podrli stari, med farovžem in mežnijo stoječi hlev ter postavili novo pripravniše gospodarsko poslopje na zemljišči, katero so kupili od Jan. Rakovca; farani so delali tlako. Vseh troškov je bilo 278 gld. 39 kr. st. d.

V.

Šola.

Do l. 1882 je zahajala peščica Dupljanskih otrók v Podbreško šolo. Tedaj pa si je Dupljanska fara zgradila lastno učilnico ob stari cesti na jako lepem, pri-sojnem kraji. Selišče (140 □^o) je odstopila cerkev z dovoljenjem škofijskim. 1000 gld. podpore je dal šolski zaklad; cesarjevič Rudolf pa 150 gld. Pritlično poslopje, čegar jedna polovica služi šoli jednorazrednici, druga pa učitelju v stanovanje, je 15. okt. 1882 slovesno blagoslovil č. g. župnik T. Šlibar. L. 1882/3 je bilo 86 za šolo sposobnih otrók; 69 se jih je šolalo. L. 1883/4 bi bilo imelo 74 otrók pohajati šolo, a obiskovalo jo je samo 59. Prvi (zač.) učitelj Dupljanski šoli je g. Avgust Arzelin.

VI.

Odlični Dupljanci.

Zdanji starosta kranjskega duhovenstva, demantnik **Ivan Krivic** se je porodil 27. maja 1794 v Spodnjih Dupljah št. 44; šolal se je v Mariboru in v Ljubljani,

kjer je 23. sept. 1820 vzprejel sv. redove. Novo mašo je pel v Naklem. Od l. 1821—1824 je kapelanoval v Toplicah; nekaj časa je oskrboval Topliško in Valtovaško faro. Od l. 1825—25. avg. 1827 je bil za kapelana v Šenčurji, od l. 1827 do konca jan. 1846 za župnika v Kovorji; tedaj je postal župnik in dekan v Gôrjah. L. 1852 je stopil v pokoj. Od tistih mal živí v Gradci.

Simon Pirec, poroj. v Spodnjih Dupljah šte. 33 v 11. dan okt. 1807, je kot duhovnik Labodske škofije kapelanoval v Črni, v Mozirji, župnikoval v Pliberku; v Šmartinu pri Celji je bil administrator okoli l. 1848, v Češnjevci župnik od l. 1851 do 1866, v pokoji v Konjicah, kjer je okoli l. 1879 umrl.

Jakob Lukanec, Perúčev iz Sp. Dupljan, porojen 26. apr. 1803, posveč. 5. avg. 1832; izprva je služboval v Krški škofiji za kap. pri sv. Štefanu na Zili, na to pri sv. Urbanu blizu Feldkirchena. Prestopivši v Ljubljansko škofijo je bil za župnika v Kovorji od l. 1858 do smrti 7. jul. 1861.

Č. g. **Andrej Pavlin**, Janov iz Za drage, je na svojega godu dan l. 1812 vzprijel sv. krst v Naklem, mašništvo pa 12. avg. 1838 v Ljubljani. 2. sept. je on prvi zapel novo mašo v cerkvi sv. Vida. 29. nov. 1838 je šel začasno v Zlatopolje, 11. marcija 1839 pa za zgodnjika v Senožeče. Od jan. 1840—18. okt. 1843 je kapelanoval v Spodnji Idriji, potem pa do maja 1845 v Tržiči; po odhodu misijonarja Andr. Skopca v Ameriko je prevzel kuracijo v Lomu. Zaradi slaboumnosti je l. 1861 ostavil duhovno pastirstvo. Zdaj biva v samostanu usmiljenih bratov v Gradci. Brat njegov

Simon Pavlin, porojen 28. nov. 1824, je bil 5. julija 1848 posvečen. Po novi maši, katero je 30. jul. i. l. daroval, je vsako nedeljo in vsak praznik imel drugo duh. opravilo ob 10. v Spodnjedupljanski cerkvi, dokler

mu ni 5. avg. 1849 došel dekret za subsidijarja v Leskovci pri Krškem. To službo je opravljal do febr. 1850. Potem ga premestijo na Préčino, kjer ga je 3. okt. 1850 kolera pobrala. Bil je ljubeznjiv, goreč duhovnik.

Č. g. **Josip Lukanec** iz Gor. Dupljan št. 17, netjak Jakoba Lukanca, je bil 15. okt. 1828 krščen v Naklem; mašnik je postal 22. jul. 1856; 5 dni pozneje je zapel novo mašo v Sp. Dupljah. Kot kapelan je deloval v Mozlji (Mösel) na Koč. do konec l. 1857, v Loškem potoku do dec. 1858, potem v Črnomlji, l. 1861 v Stópičah, l. 1867 v Preserjah; od l. 1869 — 1883 je bil za ekspozita v Suhorji; zdaj je kuratni beneficijat v Lozicah na Vipavskem.

Č. g. **Ivan Teran**, Trnovčev iz Gor. Dupljan, se je porodil 14. avg. 1833, posv. 25. jul. 1858, je prvokrat pristopil k altarju sv. Vida na veliki šmarin. Najprej je kapelanoval na Dolgem, od sept. 1859 v Gôrjah, l. 1862 v Višnji gori, l. 1864 v Vodicach; potem je bil za lokalista v Zlatem polji od l. 1867—1872, v Štangi od l. 1872 do 1876, ko je prišel v Ljubno, kjer še zdaj župnikuje.